

III. III.

RD (*zamyšleně*): Víš Alane, přemýšlel jsem...

AT (*uznale*): Tak to ti chválím.

RD (*sklesle, odchází vlevo*): ... a na nic jsem nepřišel.

AT (*provokativně*): Nevíš, kde začít, co?

RD (*mluví si pro sebe, zamyšleně rozvádí své úvahy*): Ale vím, začnu jako vždycky. Jenomže taky pěkně rychle skončím. (*odděluje slova gestem ruky*) Cogito, jelito, platí to. Finito. (*na okamžik nakoukne směrem Alana*) Rozumíš, já mám jasno (*vsuvku vypoví, jako by se mimoděk chlubil novým autem*) - já osobně zcela jistě ergo sum - ale v tomhle případě je mi to k ničemu.

AT: (*unaveně jej odbude, tohle jeho blábolení nikam nevede*) Hm...

RD (*zase ponořen do svých naprosto scestných úvah*): Potřebujeme se nějak dostat (*prstem si klepe na hlavu*) ... však víš.

AT (*odbude jej ještě výrazněji a unaveněji*): Hm ...

RD (*teprve se rozehřívá, postaví se do filosofické polohy, nahlédne nekonečno a brebentí*): Předpokládejme, že svět kolem mě tak nějak jako (*to už Alan nevydrží a útrpně složí hlavu na desku stolu*)... je ... Ačkoli zrovna včera po obědě se mi chvilku zdálo, že (*Alan se v zoufalství začne jednou rukou mlátit do hlavy*)... no to je jedno. Jde o to, že přesně nevím, jestli v tom světě nejsem sám.

AT (*už to dál nesnese a vykřikne náhle, prvně do prostoru, pak konkrétně vyčítá Renému, s vraždou v očích*): Proboha! Jenom ne tahleta metodická skepse. Mám tě zase přesvědčit o svojí existenci?! Mám zase použít to kladivo? Ty kryptosolipsisto!

RD (*provinile se ospravedlňuje*): Každý byl někdy solipsista ...

AT (*už klidněji, ale stále rozmrzele, vstává ze židle a jde k baru*): ... a kdo to popírá, ten je solipsista dodnes.

RD (*rázně si přejde víc doprostřed, mluví si ale stále v podstatě pro sebe*): Kdepak, Alane, tohle není úplná pochybnost. Já jen hledám něco, podle čeho budu moci rozhodnout, jestli má ten nebo onen skutečnou mysl ... vědomí ... prostě takové to, co tam mám já. Protože když to tam mít nebude, tak to zabiju, vycpu a prodám do Port Royal. Jenomže se vždycky zaseknu na stejném místě, protože ... (*během repliky si Alan z baru vytáhne lahev, snaží se nalít, ale s hrůzou konstatuje, že je prázdná! Pak jej náhle zaujme něco, co René řekl a skočí mu do toho*)

AT: Počkej počkej, cos to řekl?

RD (*neochotně, nemá radost z toho, že mu Alan skočil do myšlenek*): No ... že to zabiju.

AT (*netrpělivě, přechází k němu, prázdnou lahev pořád v ruce*): Ne, to nemyslím.

RD (*pokračuje mdlým tónem, nechápe, kam Alan míří*): Vycpu a prodám do Port ...

AT (*rázně jej přeruší, výhrůžně u toho šermuje lahví*): Taky ne!

RD (*hloupě dokončí*): ... Royal.

AT: (*nesouhlasně mávne lahví*)

RD (*už neví, co by Alan chtěl slyšet, trucovitě strčí ruce do kapes*): Jenomže vždycky skončím tam, kde jsem začal.

AT (*heuréka! málem Renému vypíchne lahví oko*): To je ono! Když už se cítuješ, cítuj se přesně. Tys řekl (*odsekává slova lahví*) „vždycky-se-zaseknu“. (*s postupem repliky rostoucí samolibostí a natěšením obrací lahev v ruku*) Což mě, ačkoli nesnáším eufemismy, přivedlo na pozoruhodnou myšleničku.

(*zde by se patřilo, aby René udělal nějaké podezřivé „he?“*)

AT (*po krátké odmlce s novým entuziasmem, udělá rázný krok k Renému*): Shodou okolností jsem nedávno sestrojil takové zajímavé udělátko. Ještě jsem to nepojmenoval, říkám tomu zatím jen Můj Stroj („*Můj Stroj*“ *řekne rozněžněle, laská se přitom s lahví, hned se ale vzpomene a přistoupí k baru, kde lahev definitivně odloží*). Tahle mašinka, milý Ronalde, je děsně chytrá a možná by nám mohla dát ty správné odpovědi. Problém je, že se jí nechce makat a čas od času se - stejně jako ty - zasekne. Ale za pokus ale nic nedáme, že?

RD (*pokrčí rameny*): No jasně, kde ji máš?

AT: (*majetnicky poklepe na bar, vítězoslavně*) Tady. Zeptej se mě, co to umí.

RD (*jako by jej právě napadl dotaz*): Ty, Alane, tak mě napadá, co to vlastně umí?

AT (*dme se pýchou*): To je právě to - všechno! Všechno! (*poslední „všechno“ jasně nepřipouští pochybnost*)

RD (*nemálo skepticky*): Nepovídej. Taková škatule ...

AT: (*sehne se, otevře bar a vytáhne malou krabičku, obřadně ji přenesse na stůl*)

RD (*přiškrceným hlasem*): Taková škatulka?!

AT (*opatrně ji položí, škrobeně*): Na velikosti nezáleží. (*popojde si vpravo, založí ruce v bok, slavnostně*) Ptej se.

RD: (*přistoupí ke Stroječku a křičí*) Hej! Jak poznám, že je někdo zombie?

AT (*poklesnou mu ramena, to-je-ale-debil*): Svatá prostoto. Copak takhle se komunikuje s přístrojem?!

AT: (*přistoupí ke Stroječku a křičí, stejně jak předtím René*) Jak poznám, že je někdo zombie, (*odmlčí se, káravě se podívá na Reného a dokončí větu směrem ke Stroječku*) enter!

AT (*jsa skepticky pozorován Reném, bere krabičku a jde s ní vpravo*): Na odpověď si okamžik počkáme ... (*nic, René zakládá ruce na prsou a vyzývavě jej sleduje*) chvilka napětí ... (*Alan je trochu nervózní, podívá se na Reného, který jej ironicky pobízí gesty*) už to bude ... (*náhle se mu rozsvítí ve tváři, přejde k Renému a triumfálně vytahuje papír, repliku končí, jak by vyhlašoval bingo*) takže máme tu výsledek a správná odpověď na naši otázku je:

AT (*mechanicky, se vzrůstajícím nepochopením*): ... lambda vé lambda té hranatá závorka nechcete si o tom promluvit otazník konec hranaté závorky. (*zůstane v zoufalství civět na Reného, jako by u něj hledal vysvětlení*)

RD (*v ironickém afektu*): Výborně! Vidím, že shnilé jablko nepadlo daleko od dementního stromu. (*jde si pro kabát, tady už to nemá cenu, odchází ze scény*) Chudák mašinka, taky by měla dostat svěřací kazajku...

AT: (*kroutí hlavou a brumlá si pod vousy*) Co to má být tohleto? Kdyby se zasekl, to by se dalo omluvit, ale tohle? Nechcete si o tom promluvit ... (*a odchází za Reném*)